

Hof van Cassatie van België

Arrest

1. **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, aangesteld voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, met kantoren te Brussel, Koning Albert II-laan 20 bus 7,
2. **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, aangesteld voor het grondgebied van de provincie , met kantoren te ,

eisers tot herstel,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

L.

verweerder, beklaagde,

met als raadsman mr. , advocaat bij de balie te ,

ter terechtzitting bijgestaan door mr. , advocaat bij de balie te

I. Bestreden beslissing

De cassatieberoepen zijn gericht tegen het arrest, op 25 mei 2005 gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen, correctionele kamer.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Procureur-generaal heeft geconcludeerd.

III. Cassatiemiddelen

De eisers stellen in een memorie een middel voor. Die memorie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

IV. Beslissing van het Hof

1. Onderzoek van het middel

1. Eerste onderdeel

Overwegende dat uit de artikelen 96, § 4, tweede lid, en 191, § 1, zesde lid, Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd door de decreten van 4 juni 2003 en 21 november 2003, volgt dat constructies waarvan door enig bewijsmateriaal wordt aangetoond dat ze gebouwd zijn na de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, maar die dateren van vóór de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, vermoed worden te zijn vergund indien de overheid niet kan aantonen door enig bewijsmateriaal, behoudens getuigenverklaringen, zoals door middel van een goedgekeurd bouwplan, een proces-verbaal of een bezwaarschrift, dat de constructie in overtreding werd opgericht;

Dat uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 4 juni 2003 blijkt dat de door de vermelde artikelen bedoelde vermelding in het vergunningenregister of het ontwerp ervan *‘dat er een vermoeden bestaat dat*

de constructie als vergund moet worden beschouwd”, zoals andere vermeldingen van het vergunningenregister of het ontwerp ervan, de weergave moet zijn van het statuut dat de constructie op het vlak van stedenbouwkundige vergunningen heeft;

Dat dit statuut bestaat onafhankelijk van en voorafgaand aan de vermelding ervan in het vergunningenregister of het ontwerp ervan;

Dat de omstandigheid dat een vergunningenregister of het ontwerp ervan nog niet is opgemaakt, bijgevolg niet eraan in de weg staat dat een constructie die voldoet aan de voorwaarden van de voormelde bepalingen om te worden vermoed te zijn vergund, wordt gelijkgesteld aan een constructie waarvoor een regelmatige vergunning werd aangevraagd en verkregen;

Dat het onderdeel faalt naar recht;

2. Tweede onderdeel

Overwegende dat, zoals uit het antwoord op het eerste onderdeel volgt, de strafrechter die oordeelt over de tenlastelegging van een in artikel 146 Stedenbouwdecreet 1999 bedoeld strafbaar feit, toepassing moet maken van de in de artikelen 96, § 4, tweede lid, en 191, § 1, zesde lid, Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde regel dat constructies waarvan door enig bewijsmateriaal wordt aangetoond dat ze gebouwd zijn na de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, maar die dateren van vóór de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, vermoed worden te zijn vergund indien de overheid niet kan aantonen door enig bewijsmateriaal, behoudens getuigenverklaringen, zoals door middel van een goedgekeurd bouwplan, een proces-verbaal of een bezwaarschrift, dat de constructie in overtreding werd opgericht;

Dat het onderdeel faalt naar recht;

Overwegende dat de artikelen 10 en 11 Grondwet de bescherming beogen van de burgers en niet van de overheid;

13 december 2005

Dat eiser, als orgaan van de uitvoerende macht, zich niet kan beroepen op een eventuele miskennen van rechten die voormelde artikelen alleen aan de burgers geven;

Dat er derhalve geen reden is tot het stellen van de prejudiciële vragen;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Verwerpt het cassatieberoep;

Veroordeelt eiser in de kosten.

Gezegde kosten begroot op de som van tweehonderd drieëntachtig euro tweeëntachtig cent, waarvan drieëndertig euro drieënvijftig cent verschuldigd en tweehonderd vijftig euro negenentwintig cent door de eisers betaald.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te Brussel, door _____, afdelingsvoorzitter, en de raadsheren _____, _____, en uitgesproken in openbare terechtzitting van dertien december tweeduizend en vijf, door afdelingsvoorzitter _____, in aanwezigheid van procureur-generaal _____ met bijstand van afgevaardigd griffier _____.